

• Ήπιλλον μετακομιδή και συμφραζεί μεγάλας, χαλιών κρεβατοκάμαρας, μετακινούνται εδάμια, μί βίαν εδιδόνοντα τραπέζια και κρεβάτια, κρηρά μετακομίζονται δοσιονομα καντήλας, και τών παιδών ακούεται βλοσυρός φροιάδος καθώς κι' έκτινον τόν καιρό, πού ήτον ο' Ήρώδης.

• Ο σπητιονοκώκερος μου τόν χαλαστό κντίξαι κι' Ήλι λαμύ εαβαθιανά δόξικονα φονίξαι. Ο' φουκαρις δ' μάγικας παστράκις τής κοζίναις, γεμίζου τή παρθέρα με δανεικά κουρτίνας, μπουκίτα παραγγίλλονται και βόλα μερικά, κίλιμα κίτω στρώνονται: κι' έκείνα δανεικά, γλυκίσματα' άγοράζονται επί έπιστορρή και μί τούς δίσκουος ήθετα, πεινώντες άδελφοι.

• Και μίς 'στίη τήση ζάλα μου δέν άβραμα τί κίνου κι' άπό τόν Γζην τόν Γερμανό ένοιόμισα και πίνου, και τί μ' αυτό έπράδηντα μόνον ήνω τό ήερο ως πού με τούς χαμάλινδες 'στίη σπήη νά τό ήερο, και όμοιος έχει κατ' νου άπόθε νά τόν παιήρ σιγά σιγά παρακαλώ, μη σπάη και μη βρήη.

• Έκαμα τό καθίζου μου με δει κι' έν' μποροσα κι' έν' σιδερακο μεταδόν σάν νευσταγκ φουρσα, 'στούς τοίχους θ' άπεράσκα κι' έκείνο νά τό βάλω γιά πού πολλή εύγίεια και λουσο πού μεγάλο.

• Κι' ήρι και τήν γυναίκα μου μίς έσπαζαν ο' κίπιο και ο' γορός μας 'πρίσθηκε κι' ή' μίση μας έκόπη, κι' έκ τής παστράδος μας κι' ο' όθρ πηδουρα πριν νά φήη κι' ένας τόν άλλο βίαιουος χωρίς νά ήμε λαί, άλλ' όμοιος ο' καθίνας μας γνωριζει τί θά 'πύ έκείνο μας τό κνταγμα κι' έκίν' ή σωπή.

• Γιά 'ός καιρό πού δικάζα νά κάνω σουαρέδες και νά γεμίζω με χαλίς τό σπήη και μεκερδέες, γιά 'ός καιρό πού ένοιε κι' ήνω τί μάγαρα μου κι' ήρετα τήν γυναίκα μου κι' άντι τήν πεθερά μου, και τυραννί τούς γείτονας κι' ένοιόμισα και πίνου γιά νά φανί τρέ κήρ ή φη και με τό παραπάνω, τώρα πού 'ήτεσε παντού ή καθεμα ράγκα κι' αυτό τό εικοσφοραγχο θά πάη 'στίη τριέντα.

• Προεκεκλημένοι ήρθσαν κι' άπρόκλητοι πολλοί, κι' έν σήμερα δέν 'τύχαινε γιά τήν μου καλή ή πανταρις τού Κόρακα με τήν Θεοράδου ο' Φασουλής, γιά σίγηρα δέν δάταν 'στίη καλό του, και σάν κοράκια θάπειταν πολλοί 'στίη μάγαρα μου και θάκανα τόν σουαρέ καταμασής, τού δρόμου.

• Ασπίον καλός ήρίσται και πάλι 'στίη βεγάρα δεσι γνωστό και άγνωστο συμφιόνεσθ' ήδω πέρα. (Έδω και πάλι με ρανί και σχίματα παρφόρα ο' Φασουλής ήθεσε άνόματα βούρα, ύμνάς: δέ χαρίσματα και πράξις μερικόν τσοούτον τίλος έδουο 'στίη Παναγηρικόν.)

• Πλήν και τούς προκλήσαντας εύχαριστώ πολύ δε' δεσι ήθελαν εύχάς ύπέρ τού Φασουλή, άλλά έπέχονα κι' ήνω έν κατακνίει τήση νά κτήση σπήη ο' καθείς χωρίς νά τό πληρώση.

• Εφε εις τάςτας τής ζωής τό ροβερίν ναυήτων γιά κνταματίς ως ήρι καθείς νά κοουρένται, έν θά ή χάρις τού Θεού και πνείμα τό πριόνου, πού μόνον παρ' τού πατρός, ως λέγου, ήκποραξαι,

δέν ήδη ως προτερά 'στίη σπήη τού Σκευολή, όπου και πηνα κουβαλόν χαμάλινδες και δούλο, έν κι' άλλου γιά τόν σουαρέ άπόθε έκινύσου κι' έν τ' μόρφ μου ήταρα 'στίη παραχή 'επνίσησιν και μουσαμεινα δία τόν πετσίτου μίς 'στίη μίση ! ! τότε συχωράτε με και ο' Θεός 'σχωρίσει.

Τού Μπέμπη τού 'Αννίου τό έγκώμιον, πού σάν κι' αυτό δέν έγινε παρόμοιον.

(Ο 'Αννιος, πού κοιμηταρις ής ρήσιος συγγίειας, τούτα μίς άπήγγειλε γιά τό γνωστό 'Εγκώμιον.)

• Αυτό τό σπήη τό γνωστό τό Φαληροκτισμένο τού χρονον, Παναγία μου, νά τήρη πληρωμένο. Ή' αυτό τό σπήη πούγινε κλητήρας έν πλάκωρη ο' νοκεκέρης τού σπηηού νά όνν έυλοφοροσση. Ή' αυτό τό σπήη πούγινε πέρα νά μη ραίση και έν ραίση και καμιά ο' Σγούτας άς φρονήση.

• Έμένα μου τό εφικνα άνθρώποις μερακλήδες πός έκεί μίση μια χαρά θά ήζουσι ο' Σουρήδες. Σ' αυτό τό σπήη πούγινε με τούς κινουόρους τούχου ειβε νά τρώη ο' Ρωμήςος χίλιμα έκείνους σιγους, χρομα πολλά κι' άμάρτια ο' έμνα νά γλεινέση, άλλά ποτέ Ρωμάλικο νά μη τό κατανήση.

• Πολλά 'παμε τ' άρεντικου, άς 'πούμε τής κυρίας, πού είναι και κοιμητάρα μας με χάριτας μερικάς. Κυρά Μαρή, κυρά Σουρή, κυρά καμπαπορούδα, ο' αυτό τό σπήη πούκίτας ελόνεις και πύδα, άγχιρ άρα καθάρο, νά μην ήδη κορούς, και νά ενίχης πάντοτε πολλούς μουσαμείρους, άχουον ή κίσις σας αυγά, ο' κήσις σας σπανάκια, και ή κυρία Φασουλή νά κνήη Φασουλίκα.

• Έχεις και γυθ' 'στίη τράματα και γυθ' 'στίη Ροβινούνα, νά δώσ' ή χάρις τού Θεού νά βάλη και κορούνα. Έχεις και κήρη άμωρη, όπου τήν λέγουσι 'Ελλη, και — Φρίλον 'Ηλιε — γεμίζον έντις άλίγου ήλε. Έχεις 'Ηρό, έχεις Μυρτο, έχεις και 'Αλετάνδρα, κι' δλας αυτάς μετά καιρόν θά σάς γυρεύου άνδρα.

• Γιά τούτο, φίλε Φασουλή, μίς 'στίη χρο' σάν μηήες τρέφα τόν ήρομο σου 'μπροστά και φρονήτις γιά πριόικς, έμπαλιού, κοπιέας ένόρη είσαι νίος και σπήη τό πουηγάς σου σάν ήμπορος 'Εβραίο, με κάμε κι' έναν άγισμαρ τό πνεύματα νά φύγου γιαιτί αυτά 'στίη πνείμα σου όρόμου στραβός άνοιγου.

• Άδακώπιος φρονήτις νά κνηητής τήν ήη και τρώχης τ' άδανάτο σατυρικό κοντύλι, πού τ' άγαπών ο' Έλληνες, εδιδέρου και δούλο, και Φασουλή τό Φασουλή γεμίζε τό σακκούλι.

Και άλλας ποικιλίας, με' άλλους λόγους άγνελας.

Είς τήν δόνη του Μαχουμή έν Κωνσταντινούπολι, 'στίη έκπομισέο Γαλατι, καθώς γνωριζόν δλοι, έκεί Γεράρδον άδελφόν τού Βεδιοπολιέον με άνομισίας συλλογής ές ήλιου τόν βιβλίον. Καθ' ήλην τήν 'Ανατολήν δέν άπαύτης παρμόμου, έκείνο έχει πάντοτε εις ήλα τό προνόμιον, έκεί μωθοτορμάτα και λιταί και όράματα κι' ο' Φασουλής Φιλόσοφος και τίλια μας συγγράματα.